

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

TΗΝ ιδέα τήν ἔρριξε πρώτος δὲ κύριος ὑπολοχαγὸς μὲ τὰ γυαλάκια, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τήν πλήξην καὶ τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς στὴν μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλη, ποὺ τὸν εἰχανε τελευταῖα τοποθετήσει. Νέος, κομψός, μὲ μέση δαχτυλιδένια, πλασμένος νὰ διαπρέψῃ μέσα στὰ καλλίτερα σαλόνια τῆς Ἀθήνας, καὶ νὰ ρεύῃ μέσα σ' ἔναν καφενέ, ὑποχρεωμένος νὰ βλέπῃ αἰώνια τὸ δάσκαλο μὲ τὸν τηλεγραφητὴ ποὺ παιζανε τάβλι καὶ νὰ κοιμᾶται μὲ τὴν κόττες, εἰτανε βέβαια πολὺ σκληρὸ γιὰ ἔναν ὑπολοχαγὸ τῆς φρουρᾶς, ποὺ τὴν ζωὴ του τήν εἶχε ζήσει μέσα στὰ σαλόνια τῶν ἀριστοκρατικῶν κατερων κύκλων.

Μιὰ μέρα φώναξε τοὺς φίλους του, καμπόσους νέους ἀπὸ τοὺς καλλίτερους τοῦ τόπου, καὶ τοὺς εἶπε:

— Παιδιά. Ζυγώνει πρωτοχρονιά. Κάτι πρέπει νὰ κάνουμε γιὰ νὰ ξεσκάσουμε.

— Τι; ρώτησε ἔνας. Κανένα γλέντι. Καμμιὰ γκιουθετσάδα. Καμμιὰ ἐκδρομή.

“Ο ἀξιωματικὸς ξύνισε τὰ μοῦτρα του:

— “Οχι, καϊμένε. Κάτι καλλίτερο. Κάτι ἀριστοκρατικώτερο. Νά, ἔνα δέντρο.

— Δέντρο; εἶπανε δλοι μαζὶ ἔκπληκτοι.

— Καὶ πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ δέντρο; ρώτησε ἔνας.

Τὰ παιδιὰ εἰχανε ἀκουστὰ γιὰ χριστουγεννιάτικο δέντρο, μὰ πῶς γίνεται ἡ γιορτὴ αὐτῆ, φυσικὰ κανένας δὲν ξέπει.

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά, εἶπε δὲ ποιλύξερος ἀξιωματικός.

— Σύφωνοι οι οι... φωνάξανε δλοι.

“Ετσι ἀποφασίστηκε ἔνα βράδυ στὸν καφενὲ ἡ γιορτὴ τοῦ δέντρου. Ἡ γιορτὴ αὐτὴ εἴτανε ἀλήθεια ἔνα γεγονός γιὰ τὴν μικρὴ πόλη ποὺ δλα εἴτανε κανονισμένα μὲ τὸ διαβήτη, ὡς καὶ τὸ βάδισμα ἀκόμα, κι ὅπου ἡ ζωὴ ἔτρεχε — ἀν ἐπιτρέπεται ἡ λέξη — ἀργά, ράθυμα. Στὴν ἀρχὴ δλοι ξιππαστήκανε. Μερικοὶ μάλιστα

ἀπὸ τοὺς γεροντότερους ὑποστηρίξαντες τὴν γνώμην πώς μὲν αὐτές τῆς ξενικές γιορτὲς νοθεύεται τὸ γνήσιο ἔθνικό φρόνημα. Ἐπὶ τέλους χρειάζεται καὶ μιὰ γιορτὴ πρωτοχρονιάτικη, ἔχουμε τέτοια γνήσια ἐλληνική. Τὴν γιορτὴν τῆς πήγτας. Ὡς τόσο νικήσαντες οἱ νέοι. Ἡ γιορτὴ ἀποφασίστηκε, στὸ πεῖσμα τῶν γέρων, νὰ δοθῇ στὴ σάλα τοῦ Παρθεναγωγείου. Τὶς λεπτομέρειες θὰ τὶς κανόνιζε δικύριος ὑπολοχαγός.

2

Τὸ πρόγραμμα ἦταν συνταγμένο στρατηγικώτατα. Ἡ γιορτὴ θὰ είχε χαραχτήρα καθαρὰ οἰκογενειακό. Μόνο οἰκογένειες, οἱ καλλίτερες οἰκογένειες, θὰ είχανε τὸ δικαίωμα νὰ λάδουνε μέρος. Τὸ πολὺ πλῆθος δὲν είχε καμμιὰ θέση στὴ γιορτὴ. Αὐτὸ ητανε ιδέα τοῦ ὑπολοχαγοῦ, πούθελε νάποκλείσῃ τὸ πολὺ πλῆθος γιὰ νὰ διατηρήσῃ ἡ γιορτὴ τὸν ἀριστοκρατικὸ τῆς χαραχτῆρα και γιὰ νὰ διευκολύνθῃ ἡ συμμετοχὴ πολλῶν, ὅσο παίρνει πιὸ πολλῶν οἰκογενειῶν, ποὺ ἀνακατωμένες μὲ τὸ πλῆθος δὲ θὰ καταδεχόνταν μὲ κανένα τρόπο νὰ 'ρθοῦνε.

Τό πρόγραμμα, τυπωμένο στὸ καλλίτερο τυπογραφεῖο μὲ μαῦρα καὶ κόκκινα γράμματα σὲ χοντρὸ χαρτὶ, ήταν διαιρεμένο σὲ τρία μέρη. Μέρος πρῶτο: Μοίρασμα δώρων στὰ παιδάκια τῶν οἰκογενεῶν ποὺ θὰ λαβαίνανε μέρος. Μέρος δεύτερο: Χορὸς τῶν παιδιῶν. Μέρος τρίτο: Χορὸς γενικός. Οἱ νέοι ἐπιδοκιμάσανε τὸ πρόγραμμα ὅπως τῷχε συντάξει δὲ κύριος ὑπολογαγός, ἀφοῦ προτήτερα τονὲ συχαρήκανε. Ἡ ἔχτελεση ἀνατέθηκε στὶς δεσποινίδες, τὶς καλλίτερες δεσποινίδες τοῦ τόπου. Τὴν ἀνώτερη ἐποπτεία ἀνάλαβε φυσικὰ δὲ κύριος γιορτέας ποὺ ἔρχονται νὰ καθιερώσουν κοινωνικές διαφορές στηρίζομενες μόνο στὸν πλοῦτο, δὲν μποροῦσε νὰ τὶς ἀνεχτῇ η συνείδηση τοῦ λαοῦ. "Ετσι δὲ κύριος γιορτέας ἀκουσε τῆς χρονιᾶς του:

— Νὰ πάν στὴν Ἀθῆνα νὰ τὰ κάνῃ αὐτά.

— Παλαιμίδα τοῦ μυρίζει τοῦ φίλου.

— Λυσσάξαν τὰ παληοθήλυνα, εἶπε μιὰ γρηγόρη.

Κ' οἱ νέοι κ' οἱ δεσποινίδες, οἱ πρώτες τοῦ τόπου, δὲ γλυτώσαντες τὴν κακογλωσσιά. Μὰ αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμπόδισε νὰ ριχτοῦνε μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειά. Τὸ δέντρο, ἔνας ὅμορφος φουντωτὸς ἔλατος, στήθηκε στὴ μέση τῆς μεγάλης σάλας, στολισμένης μὲ σημαιούλες, μὲ χάρτινες γυρλάντες σὲ διάφορα χρώματα. "Επειτα ἄρχισε τὸ στόλισμα τοῦ δέντρου. Σοφὴ ἐργασία. Μὰ δὲ κύριος ὑπολοχαγὸς ἦτανε πάντα παρὼν γιὰ νὰ λύνῃ κάθε ἀπορία, γιὰ νὰ δίνῃ τὴν πολύτιμη γνώμη του σὲ κάθε ἀμφιβολία. Εἶχε τόση πετρά. "Επειτα ἦτανε τόσο κομφός, μιλοῦσε τόσο γλυκά, ποὺ ἀμα τῷλεγε αὐτός, ὅλοι οἱ ἄλλοι σωπαίνανε. Καὶ τὰ κορίτσια κολακευούτανε νὰ συμμορφώνονται μὲ τὴ γνώμη του. "Ετσι κλεισμένος ἀπὸ τὸ πρωὶ ἔως τὸ βράδυ στὴ σάλα μαζὶ μὲ τὰ κορίτσια, παρακολουθοῦσε τὴ δουλειά ποὺ προώθευε γλήγορα, σὰ νὰ ἦτανε γυμνάσια. Οι φί-

λοι του κάνανε κι' αύτοί διτι μπορούσανε μὲ δίχως πρωτοβουλία. Μὰ δηλοι τους ἥτανε ἐνθουσιασμένοι μὲ τὴ γιορτὴ πού θάχε αὐστηρὰ ἀριστοκρατικὸ χαραχτήρα.

Κλεισμένη ἦ σάλα σὲ κάθε περίεργο. Μόνο τὸ κοριτσάκι τῆς ἐπιστάτισσας δὲν ἔλειψε στιγμὴ ἀπὸ τὴ σάλα. Ἡτανε ἔνα κοριτσάκι ὄχτὼ χρονῶν, μὲ ἕανθά μαλλιά, μὲ μάτια ὀνειροπόλα, μὲ μιὰ σοβαρότη στὸ πρόσωπο πρόωρη γιὰ τὴν ἡλικία του. Αὐτὸς ἥτανε τὸ μονάκριδο παιδὶ τῆς ἐπιστάτισσας ποὺ πέθανε δ ἀντρας της καὶ γιὰ φιλανθρωπία τηνὲ διειρίσανε στὸ παρθεναγωγεῖο γιὰ νὰ τρώῃ ἔνα κομμάτι φωμί. Τὸ σκολειὸ εἶχε μιὰ κάμαρα περισσευούμενη, κάτω στὸ ὑπόγειο, ὅγρη καὶ σκοτεινή, καὶ αὐτὴ χρησιμοποιοῦσε γιὰ κατοικία της. Κ' ἥτανε, ἔννοεῖται, καὶ φχαριστημένη γιατὶ δὲν πλέρωνε νοίκι.

Τὸ κοριτσάκι παρακολουθοῦσε τὸ στόλισμα τοῦ δέντρου μὲ μάτι λαίμαργο. Κάποτε ρώτησε τὴ μάννα του:

— Τί θὰν τὰ κάνουνε, μάννα, αὐτὰ ποὺ κρεμᾶνε στὸ δέντρο;
— Θὰν τὰ μοιράσουνε στὰ παιδάκια.

Κεῖνο ἀνασκίρτησε.

— Στὰ παιδάκια; Θὰ μοῦ δώσουνε καὶ μένα ἔνα;

— Η μάννα ἀναστέναξε:

— "Αχ! ὅχι. Σὲ ἄλλα παιδάκια.

— Η μικρὴ σκέφτηκε λίγο:

— Εἰναι φρόνιμα κεῖνα; Καὶ γὼ δὲν εἴμαι φρόνιμη;

— Η μάννα ἔσερκατάπιε. Πῶς νὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ;

— Φρόνιμη εἰσαι καὶ σύ, μὰ κεῖνα δὲν εἰναι σὰν καὶ μᾶς. Κεῖνα ἔχουνε τὸν πατέρα τους, ἔχουνε τὸ σπίτι τους, ροῦχα καλά, φαγιὰ καλά. 'Εμεῖς εἴμαστε φτωχοί.

Τὸ κοριτσάκι δὲ κάγκησε παραπάνω πληροφορίες, μὰ ἔπεσε σὲ βαθειὰ συλλογή. Η μάννα του τὸ πῆρε στὰ γόνατά της καὶ ἀρχίσε νὰ τὸ χαϊδεύῃ. Κεῖνο δεχότανε τὰ χάδια τῆς μάννας του μὰ κρύα, ἀδιάφορα. Πέρασε κάμποση ὥρα.

— Γιατὶ ἐμεῖς νὰ εἴμαστε φτωχοί; ρώτησε ἀξιαφνα ἦ μικρὴ σ' ἔνα θλιβερὸν τόνο, γιομάτον ἀπορία, πούχε βασανίσει τὸ μικρὸ μυαλούδάκι της.

— Η μάννα τῶσφιξε μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά της. Ποτὲ ἀλλοτε δὲν τῆς εἶχε πῆ τέτοια λόγια, ποτὲ ἀλλοτε δὲν τῶχε δῆ τόσο πικραμένο, τόσο συλλογισμένο. Κεῖνο ἐπανάλαβε τὸ ρώτημά του:

— Γιατὶ νὰ μὴν εἴμαστε, μάννα, καὶ μεῖς πλούσιοι;

Τὸ φίλησε στὸ μάγουλο μ' ἔνα καυτερὸ φιλί.

— "Ο θεός, παιδάκι μου, μᾶς ἔκανε ἔτσι, ψιθύρισε.

Κεῖνο μισόκλεισε τὰ μεγάλα ματάκια του σὰ νάθελε νὰ σκεφτῇ.

— Δὲ μᾶς ἀγαπάει ἐμᾶς δ θεός, μάννα; Γιατὶ; Τί τοῦ κάναμε; 'Εγὼ κάνω κάθε βράδυ τὴν προσευκή μου, εἶπε ὅστερις ἀπὸ κάμποσην ὥρα.

ΠΕΜΒΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΚΣΤΑΣΙΣ. — (Σιλουέτα τοῦ Φόν-Βίγκλερ)

Δὲν τοῦ ἀποκριθηκε. Μὰ καὶ κεῖνο δὲ ζήτησε πιὰ νὰ μάθῃ περ-
σότερα, δὲν ἐπίμενε νὰ πάρῃ ἀπάντησι, σὰ νᾶνοιωθε πόσο δύσκολο
ζῆτανε στὴ μάγνη του νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ σὲ τέτοιο παράξενο ρώ-
τημα, δὲν ζήθελε νὰ τηνὲ στενοχωρήσῃ.

Τὴν νύχτα στὸν ὑπνο τὸ ἄκουσε νὰ παραμιλάῃ. "Ελεγε κάτι λό-
για ἀσυνάρτητα..."

Τὸ στόλισμα τοῦ δέντρου ἔξακολουθεῖ. Τὰ λεπτά, εὐγενικὰ χε-
ράκια κουραστήκανε^ν μὰ ὁ κύριος ὑπολοχαγός εἶναι πάντα παρῶν
γιὰ νὰ τοὺς δίνῃ κουράγιο. Σωροὶ τὰ παιγνίδια περιμένουνε τὸ
καθένα τὴ σειρά του μέσα στὰ κουτιά, στὰ χαρτιά πούναι κλει-
σμένα καὶ ποὺ δλα ἀποπνέουν τὴ ξεχωριστὴ ζεκίνη μυρουδιά τοῦ
καινούριου, ποὺ δ, τι βγῆκε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἔμπορα.

— Προσοχή, φωνάζει ὁ ὑπολοχαγός, ἐνῷ τὰ λεπτὰ χεράκια ἀρχί-
ζουνε νὰ ξεδιπλώνουνε τὸ δεματάκι, τυλιγμένο σὲ μιὰν ἀτέλειωτη
σειρά ἀπὸ χρωματιστὰ σιγαρόχαρτα, μὲ φόρο καὶ μὲ εὐλάβεια μήν
τύχη καὶ τῆς πάθη τίποτες στὰ χέρια. Μέσα ἀπὸ τὰ χαρτιά πρό-
βαλε τὸ ροδοκόκκινο προσωπάκι μὲ τάκούνητα ξαφνισμένα ματά-
κια μιᾶς κούκλας μὲ χρυσᾶ μαλλιά.

— "Αχ τι διμορφη, λέει γι δεσποινίδια.

Τὸ κοριτσάκι κυττάζει μὲ μάτια λαίμαργα, ἀνήσυχα, τὴν κού-
κλα, κρεμασμένη ἀπὸ ἔνα κλαδί ποὺ γέρνει στὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ
της. Καταπίνει σφίχτα, σφίγγει τὰ δάχτυλά της.

Μ' ἔνα ϕαλλιδάκι κόδει τώρα τὸ σπάγγο ποὺ δένει σταυρωτὰ τὸ
τριανταφυλλένιο κουτάκι, κι' ἀφήνει νὰ προβάλῃ ἔνας κερένιος
μεσαιωνικὸς ἵπποτης. Μὲ τὸ σπαθάκι του, μὲ τὸ ἀσπρὸ φτερὸ στὴ
ρεμπούμπλικά του, προβάλλει γιομάτος δρμή, ἀνυπόμονος νὰ γονα-
τίσῃ μπροστὰ στὴν ἐκλεχτὴ τῆς καρδιᾶς του.

— Τι κομψὸς ποὺ εἶναι, λέει ὁ ὑπολοχαγός.

— Περσότερο ἀπὸ σᾶς; Ψιθυρίζει μιὰ δεσποινίδια.

— Δεσποινίς, μὲ κολακεύετε, ἀποκρίνεται κεῖνος.

Δειμένα τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου μὲ τέλια πολύχρωμα ποὺ μπερ-
δεύουνται στὰ φύλλα, μοιάζουνε σὰ μιὰν πολύχρωμη ζουγγραφὶα σὲ
πρᾶσινο φόντο. Παιγνιδάκια ὅλων τῶν εἰδῶν, ἀπὸ τὸν ἀπλὸ σιδε-
ρόδρομο ὡς τὸ ἀεροπλάνο, φροῦτα ποὺ σοῦρχεται νὰ τὰ δαγκά-
σης, γλυκύσματα λαχταριστά, ὅλη αὐτὴ γι ἀτελείωτη ποικιλία
τῆς χριστουγεννιάτικης βιομηχανίας, ποὺ δημιουργεῖ τὴν εὐτυχία
τῶν μικρῶν παιδιῶν, ἀπλώνεται μακάρια πάνω στὰ κλαδιά, ποὺ τὰ
σκεπάζει τὸ μπαμπακένιο χιόνι. "Ο ἔλατος, σὰν καλὸ γεροντάκι μὲ
τάσπρα μαλλιά του ποὺ κατεβαίνουνε στὰ τσουλούφια του, στέκε-
ται ἀκούγητος καὶ δέχεται εὐτυχίσμενος τὰ γάδια τῶν μικρῶν Ἕ-
γονιῶν του. Τονὲ χαϊδεύουνε, τονὲ στολίζουνε, τονὲ μασκαρεύουνε
κι' αὐτὸς τάμειδει μὲ τὸ ἀθῷο, τὸ παιδιάτικο χαμόγελό του.

Τὸ κοριτσάκι μὲ μάτια γουρλωμένα κυττάζει τὸ δέντρο κι' γι
ψυχούλα του κρεμιέται κι' αὐτὴ ἀπὸ ἔνα κλαδί σὰν πεταλούδα τρυ-
πημένη χσπλαχνα μὲ μιὰ καρφίτσα. Τόσο διμορφα πράμματα καὶ

νὰ μὴν είναι τίποτις, μὰ τίποτις δικό της! Γιατί νὰ μὴν είναι κι' αὐτὴ σὰν τάλλα παιδάκια, που θὰ ρθοῦνε αὔριο μὲ τὰ καινούρια φορεματάκια τους νὰ χαροῦνε τὰ δῶρα τους καὶ νὰ χορέψουνε; "Αχ!" Ας είχε, δὲν γίθεις ἄλλο, αὐτὴ τὴν κούκλα μοναχά, μὲ τὰ κόκκινα μάγουλα καὶ τὸ μεταξωτὸ φόρεμα, ἀς τὴν είχε δική της, νὰ τὴν πάρῃ καὶ νὰ τηνὲ βάλῃ νὰ κοιμηθῇ διπλα τὴν νύχτα στὸ κρεβατάκι της. Πῶς γελάει! Λές κι' αὐτὴν κυττάζει, σὰ νὰ τῆς λέγῃ: «Μὰ τι περιμένεις; "Ελλα λοιπόν, ξεκρέμασέ με, πάρε με νὰ φύγουμε, νὰ παίζουμε πάντα μαζί!». Μὰ δὲν τολμάσει νάπλωσῃ τὸ χέρι της. Μόνο ἀπὸ μακρὺ μπορεῖ νὰ χαίρεται τὴν διμορφιά της.

"Ο ἔλατος καμαρώνει μὲ τὰ στολίδια του. Τίποτις τώρα δὲν τοῦ λείπει. "Ας ἔρθῃ τώρα ὁ κόσμος νὰ τονὲ καμαρώσῃ. Ή σάλα είναι ἔτοιμη νὰ τοὺς δεχτῆ. "Ο κύριος ὑπολοχαγὸς δέχεται τὰ συχαρίκια, ἐνῷ αὐτός, πάντα ἵπποτικός, τὰ μεταβιβάζει στὶς δεσποινίδες. "Ολοι είναι ἐνθουσιασμένοι γιὰ τὸ ἔργο τους. "Α! Θὰ είναι ἀλήθεια μιὰ γιορτὴ αὔριο ἀξέχαστη.

* * *

Παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς. Μέσα στοὺς λασπωμένους δρόμους τὸ πλῆθος κυλιέται χαρούμενο, ζυμώνει τὴ λάσπη ξένοιαστα γιὰ χατῆρι τῆς μεγάλης μέρας ποὺ ἔημερώνει. Οἱ νοικοκυραῖς γυρίζουνε τὰ μαγαζεὶα γιὰ νὰ συμπληρώσουνε τὶς προμήθειές τους κ' ἔχουνε τὸ ὄφος σκεψτικὸ μὴν τύχη καὶ ξεχάσουνε τίποτις καὶ τοὺς μαλλώσῃ ἡ γυναικα τους σὰ θὰ γυρίσουνε στὸ σπίτι. "Αλλοι χάσκουνε στὰ ὑγρὰ πεζοδρόμια. Αὐτοὶ δὲν ἔχουνε σπίτι, δὲν ἔχουνε τίποτις νὰ φροντίσουνε γι' αὐτοὺς ἡ αὔριανή μέρα δὲν ἔχει τίποτις τὸ ξεχωριστό, μιὰ μέρα κι' αὐτὴ σὰν τὶς ἀλλες. Σ' ἔνα μαγαζὶ καμπόσα παιδιὰ μ' ἔνα καράδι ποὺ παρασταίνει τὸν Αθέρωφ, φέλνουνε τὸν "Αγιοβασιλη κ'" ἡ γλυκειὰ μελῳδία τοῦ ἀξέχαστου τραγουδιοῦ, ποὺ ξυπνάει στὴν ψυχὴ νοσταλγικοὺς πόθους, ξεχύνεται στὸ σκοτεινὸ δρόμο.

Βγῆκε κ' ἡ ἐπιστάτισσα νὰ ψωνίσῃ. Στὸ σπίτι ἀπόμεινε μοναχὸ τὸ κοριτσάκι της. Σκεψτικό, μελαχολικὸ περιμένει νὰ γυρίσῃ ἡ μάννα του, νὰ φέρῃ τὰ φύγια, τὸ κρέας γιὰ τὸ αὔριανὸ δεῖπνο. Ή προσδοκία τῆς αὔριανῆς μέρας τοῦ βαραίνει τὴν ψυχή. Στὴ σκέψη πῶς τάλλα παιδάκια θᾶχουνε αὔριο τοὺς ἀγιοβασιλιάτικους μποναμάδες τους, ἐνῷ αὐτὴ δὲ θὰ τὴν ἀφήσουνε οὕτε νὰ μπῇ στὴ σάλα, λυγίζει ἡ ψυχὴ της σὰν καλαμάκι...

"Η μάννα της ἀργεῖ νὰ γυρίσῃ... "Ενας πόθος φουντώνει στὴν καρδιὰ τοῦ κοριτσιοῦ. Νὰ ξαναϊδῇ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ δέντρο, νάποχαιρετίσῃ γιὰ διστερνὴ φορὰ τὴ φιλενάδα της τὴν κούκλα. Ποιός ξέρει αὔριο σὲ ποιὰ χέρια θὰ βρίσκεται...

Σκοτάδι. "Ανάβει ένας κεράκι κι' ἀρχίζει νάνεθαινη τὴ σκάλα. Πατάει στὰ νύχια σὰν κλέφτης, τρέμει, γιατὶ φοβᾶται σὰ νὰ κάνῃ τίποτις κακό. Φτάνει στὴ σάλα... Νά, τὸ δέντρο!.. Νά, κ' ἡ κούκλα της... Στέκεται ἀποκάτω μὲ τὸ κεράκι στὸ χέρι καὶ τηγνὲ

κυττάζει. "Ενας μυστικός διάλογος άρχιζει. «"Ελα μὲ μένα. Κανείς δὲ θὰ σ' ἀγαπάει σᾶν καὶ μένα. Έμείς θύμαστε πάντα μαζί, μαζί θὰ παιζούμε, μαζί θὰ κοιμώμαστε ἀγκαλιασμένες σφιχτά».

Κλείνει τὰ ματάκια της κι' ἀφουγκράζεται τί τῆς ἀποκρίνεται γη κούκλα πάνω ἀπὸ τὸ δέντρο... Μὰ νά... Τὸ χέρι ποὺ κρατάει τὸ κερί ἀκουμπάει τώρα στὸ δέντρο, γη φλόγα φιλεῖ τὰ φύλλα λαίμαργα... Μιὰ λάμψη ὑφώνεται ἀξαφνα ποὺ ἀγκαλιάζει τὸ δέντρο... Τὸ κοριτσάκι τρομαγμένο τρέχει νὰ κατεβῇ τὴ σκάλα καὶ νὰ τρυπώσῃ στὸ ὑπόγειο τηγ...»

Στάχτη δ ἔλατος. Κρήμα στοὺς κόπους. Πάει γη κούκλα, πάει κι' δ κομφός ἵπποτης μὲ τὸ φτερό...

— Περίεργο! πῶς ἔπιασε φωτιά, λέει μιὰ δεσποινίδα ἀπαρηγόρητη ποὺ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ χορέψῃ.

"Ενας νέος πιάνει νὰ ἔγγήσῃ τὸ πρᾶμα:

— Δὲν είναι διόλου περίεργο. Ο κύριος ὑπολοχαγός δὲν ἔπαψε στιγμὴ νὰ καπνίζῃ. Κάποιο τσιγάρο, κάποιο σπίρτο τὴν τελευταῖα στιγμή...

"Η ἔξηγηση φάνηκε πολὺ πιθανή. Ο κύριος ὑπολοχαγός ἀναγκάστηκε κι' δ ἴδιος νὰ τὴν πιστέψῃ.

— Πιθανόν. "Ετσι θὰ είναι, ψιθύρισε.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

Π α ρ ε ξ ή γ η σ ι s

Ο φοιτητής.—... Ποὺ λές, κυρά, γη ἄλλη σπιτονοικονυρά μου ἔχυσε μαύρα δάκρυα σᾶν ἔφυγα καὶ τῆς ἀφησα τὸ δωμάτιο...

Η σπιτονοικονυρά.—Ναι, μὰ ἐγὼ παιόνω προπληρωτέο κάθε μῆνα τὸ νοῖκο...